

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аблова Євгенія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 42, частини третьої статті 55 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“, частини одинадцятої статті 45 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, частини одинадцятої статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
28 жовтня 2025 року
№ 189-3(І)/2025

Справа № 3-186/2025(381/25)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуєчого, доповідача,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аблова Євгенія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 42, частини третьої статті 55 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7–8, ст. 50) зі змінами, частини одинадцятої статті 45 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545), частини одинадцятої статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Петришина О.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Аблов Є.В. із клопотанням перевірити на відповідність статтям 8, 24, частині першій статті 58, частині першій, пункту 4 частини шостої статті 126, частині першій статті 131 Конституції України (конституційність) частину другу статті 42, частину третю статті 55 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII зі змінами (далі – Закон № 1798), частину одинадцяту статті 45 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (далі – Закон № 1402), частину одинадцяту статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Частиною другою статті 42 Закону № 1798 визначено, що дисциплінарні провадження щодо суддів здійснюють Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя; дисциплінарне провадження розпочинається після отримання Вищою радою правосуддя скарги щодо дисциплінарного проступку судді, з повідомленням про вчинення дисциплінарного проступку суддею (дисциплінарної скарги), поданої відповідно до Закону № 1402, або за ініціативою Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя чи за зверненням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у випадках, визначених законом; днем початку здійснення дисциплінарного провадження є день отримання Вищою радою правосуддя відповідної дисциплінарної скарги або день ухвалення Дисциплінарною палатою Вищої ради правосуддя рішення про відкриття відповідної дисциплінарної справи за власною ініціативою чи день отримання Вищою радою правосуддя відповідного звернення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

За частиною третьою статті 55 Закону № 1798 „Вища рада правосуддя має право зупинити розгляд питання про звільнення судді з посади з підстав, визначених пунктами 1 та 4 частини шостої статті 126 Конституції України, на час розгляду скарги або заяви, наслідком якої може бути звільнення судді з посади з підстав, визначених пунктами 2, 3, 6 частини шостої статті 126 Конституції України“.

Згідно з частиною одинадцятою статті 45 Закону № 1402 „засідання Великої Палати Верховного Суду вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу“.

Частиною одинадцятою статті 33 Кодексу визначено, що „засідання об'єднаної палати, Великої Палати вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу“.

На переконання автора клопотання, оспорюваними положеннями Закону № 1798, Закону № 1402, Кодексу допущено „обмеження його прав як судді, чим порушено конституційні гарантії незалежності судді, право судді на звільнення“.

На підтвердження своєї позиції Аблов Є.В. посилається на Конституцію України, Закон № 1798, Закон № 1402, Кодекс, рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, Вищої ради правосуддя та на судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої статті 77).

3. Із матеріалів справи випливає, що остаточним судовим рішенням у справі суб'єкта права на конституційну скаргу є постанова Великої Палати Верховного Суду від 10 липня 2025 року.

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України зауважує, що в постанові Великої Палати Верховного Суду від 10 липня 2025 року частину другу статті 42 Закону № 1798, частину одинадцяту статті 45 Закону № 1402, частину одинадцяту статті 33 Кодексу не застосовано для вирішення спору по суті.

Отже, Аблов Є.В. не є належним суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні вимог частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 1 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

4. Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ в конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

З аналізу конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, піддаючи сумніву конституційність частини третьої статті 55 Закону № 1798, висловлює незгоду із застосуванням указаної норми Закону № 1798 Вищою радою правосуддя під час розгляду його заяви про відставку, однак це не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Закону № 1798 в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аблова Євгенія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 42 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII зі змінами, частини одинадцятої статті 45 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, частини одинадцятої статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; частини третьої статті 55 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**